

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1155/2025
30.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Веселиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 337/24 од 24.04.2025. године и Вишег суда у Сомбору Кж1. 89/25 од 07.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Веселиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 337/24 од 24.04.2025. године и Вишег суда у Сомбору Кж1. 89/25 од 07.07.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 337/24 од 24.04.2025. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју се урачунава време проведено у притвору од 11.11.2024. године па до упућивања окривљеног у Завод за извршење казне затвора, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Окривљеном је изречена и мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ у трајању од две године од дана правноснажности пресуде и то што му је забрањен приступ у простор око места становања и места рада оштећене, на удаљености мањој од 20 метара и даље узнемиравање оштећене, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1. 89/25 од 07.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Милутиновића и пресуда Основног суда у Врбасу К 337/24 од 24.04.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Александар Веселиновић, због повреде закона из члана 439. став 1. и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи или исте укине или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и списе предмета врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконит доказ бранилац означава извештај Центра за социјални рад, с обзиром да је исти прибављен супротно одредбама Законика о кривичном поступку и представља интерпретацију исказа оштећене, при чему је Центар за социјални рад био у обавези да о саслушању оштећене сачини записник, а што није учинио, већ је свој извештај засновао на интерпретацији исказа оштећене.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произлази да је извештај Центра за социјални рад ... бр.551-50-17851/2024 од 19.11.2024. године сачињен од стране овлашћене институције коју оснива РС, АП Војводина – Центар за социјални рад ... и од стране стручних лица - водитељи случаја ВВ и ГГ, да се исти базира на сазнањима непосредно прибављеним од оштећене ББ, а који извештај је суд ценио као посредан доказ у чијој садржини су презентована сазнања непосредно прибављена од оштећене. Имајући у виду да је предметни извештај Центра за социјални рад сачињен од стране стручног лица, у свему према правилима струке и представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26. ЗКП, подобна да се користи у кривичном поступку, то наведени доказ не представља незаконит доказ у

смислу навода захтева за заштиту законитости, посебно имајући у виду да из одредбе члана 7. Закона о спречавању насиља у породици произлазе овлашћења у погледу сачињавања извештаја овог органа, као и мишљења у поступку процене ризика непосредне опасности од насиља у породици.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. став 1. ЗКП, не опредељујући тачку наведеног члана, а коју повреду образлаже наводима да имајући у виду да је вештак др Раденко Вуковић у датом мишљењу навео да су повреде које су констатоване код оштећене могле настати на више начина, чак и на начин да је иста сама себи нанела повреде, те да не даје предност ни једној од могућности настанка повреде, а да је са друге стране вештак неуропсихијатар др Живко Влашкалић навео да је оштећена вођена јаким емоцијама била спремна себи нанети повреде, а вештак др Верица Дедић навела да је оштећена особа са повишеном потребом да задовољи своје потребе без разумевања и респекта према другим људима уз смањену толеранцију на фрустрације услед чега реагује импулсивно и агресивно, требало је применити институт *in dubio pro geo*. Оваквим наводима из поднетог захтева којима бранилац указује на погрешну оцену доказа и утврђивање чињеница, суштински се указује на повреду закона из члана 16. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, којим су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић